

De maatschappij is de kern van de samenleving als dynamisch druksysteem
bezien.

In de maatschappij concentreren zich de krachten die door vakbonden, klanten
en de spaarders op de banken worden uitgeoefend, d.w.z. de samenleving worden
binnengevoerd.

De klant wil zich laten dienen voor geld, zoveel mogelijk goederen en diensten
voor zo weinig mogelijk geld. Hij drukt zo doende de lonen en de uitgaven voor
schoon, humaan en anderszins verantwoord produceren vervoeren en verhandelen.

De spaarder op de bank (o.a. voor zijn pensioen) verschaft het risicodragend
kapitaal en geeft de opdracht zoveel mogelijk rente, dividend te verkrijgen.

Dat is een opdracht aan een van de partijen aan de onderhandelingstafels
der sociale partners, nl. aan de vertegenwoordigers van de factor kapitaal
dus, aan de ondernemers.

De vakbonden streven er naar zoveel mogelijk geld van de winst naar de factor

arbeid, naar de arbeiders/werknemers te laten vloeien.
De verzorgingsstaat zorgt ervoor dat wie niet deelnemen aan het arbeidsproces en niet rechtstreeks delen in het daar verworven geld, alsnog via de staat aan een inkomen komen.

In en tijdens het besteden van hun inkomen, uit uitkering, loon en/of rente (dividend) oefenen de mensen

[in hun functie van

- klant
- vakbonds lid
- kiezer/belastingbetaler en
- spaarder]

weer IN HUN EENTJE, SOEVEREIN, die krachten uit die terugstromen naar de maatschappij en daar teweegbrengen wat door vrijwel iedereen wel op diverse punten wordt beklaagd:

- vervuiling
- armoe
- natuurvernietiging
- spanning
- oorlogsdreiging
- stress op het werk, die doorgegeven wordt in de gezinnen
- enz..

De druk komt niet van de concurrentie, maar dat die concurrentie een druk is, komt doordat de klant het goedkoopste kiest.

De vertegenwoordigers van de factoren

- kapitaal,
- arbeid en
- politieke wil

laten die factoren, die krachten door zich heen werken. Hun positie bepaalt hun standpunt, niet hun karakter en/of hun natuurlijke aard.

Juist de **doorlaatbaarheid** van enig mens voor zulke anonieme krachten, juist zijn gewoonte om rollen te spelen en taken op zich te nemen maakt de mens tot onderdeel van het gezichtloze, onbedoelde wereldgebeuren.

De wereld is het toneel waarop vele maatschappijen (onder andere nationale staten, maar ook multinationale ondernemingen die produceren, handel drijven of alleen maar bewustzijn verkopen, zoals de georganiseerde religies) met elkaar ononderbroken, pauzeloos, oorlog voeren.

In die oorlog kan een deel van de spanning uit een maatschappij afvloeien naar buiten, naar een andere maatschappij.

Als het lukt om van een andere maatschappij iets af te nemen, iets te veroveren, dan is het in te zien dat dat de druk binnen de veroverende maatschappij vermindert: zonder te dienen kan aan de druk worden voldaan door goederen, in dit geval dus de buit, te leveren.

Als het lukt de eigen medeleden van de maatschappij ervan te overtuigen dat er oorlog is met een andere maatschappij, dan kunnen ze ertoe worden gebracht zich vrijwillig in te zetten om te winnen. Ze geven geld, zonder een andere tegenprestatie te eisen dan (het ophouden van de schijn van) oorlogvoering. Een vijand buiten houdt lange tijd de spanningen binnenslands, binnen de eigen maatschappij, dragelijk en binnen perken.

Elke groep werkers, elke instituuts-, fabrieks-, bedrijfs- of scheepsbemanning of wat voor sub-groep in de maatschappij ook, kan door SOLIDARITEIT onderling, de druk van buitenaf bufferen, haar dus niet doorgeven en haar niet ongelijk onder elkaar verdelen.

-/-

Het is van centraal belang dat iedereen begrijpt hoe de dynamiek der krachten is en dat de krachten ongeadresseerd en zonder afzender zijn, bezorgd door een slechts doorgeevende post.

Het is van centraal belang dat iedereen begrijpt dat hij zelf deze krachten

mede doet ontstaan: als hij koopt, als hij stemt bij de verkiezingen, als hij spaart op een bank enz..

Als er gesproken wordt van bevolkingsdruk, dan is dat een druk die uitgeoefend wordt door wie zich voortplanten. Wie een nieuw mens ter wereld laat komen en terecht (!) ervoor zorgt dat deze een goed en waardig bestaan krijgt, oefent daarmee druk uit. Zelfs al beperken wij ons in onze consumptie tot het nodige voor ons leven en welzijn, wij dragen bij aan de druk in het systeem. In dit feit ligt een aanleiding tot een drogreden, namelijk deze dat als iedereen toch altijd mede druk totstandbrengt, het geen zin heeft er verder over te praten. Deze drogreden is nogal doorzichtig: plotseling wordt de argumentatie kwalitatief en doet de hoeveelheid die elders, in andere argumentaties het einde is, niet meer ter zake.

Het is van centraal belang in te zien dat

1. - het mede totstandbrengen van druk niet een uiting is van doordachte en geadresseerde kwaadaardigheid en
2. - het doorlaatbaar zijn voor druk geen onontkoombare, gegeven, eigenschap. Het gaat er om in te zien dat DOORLAATBAARHEID EEN VORM VAN AFWEZIGHEID is. Een van de vergissingen waaraan heel veel geleden wordt is het opvatten van doorgegeven druk

a/ als een daad van de doorgever en

b/ als aan de onderdrukte geadresseerd.

Let wel, deze vergissing kan zowel door de doorgever als door de onderdrukte/gedrukte worden gemaakt.

Wanneer men zich in de maatschappij voor het onaangename ondergaan en doorgeven van druk schadeloos laat stellen met geld, laat men zich schadeloos stellen met iets wat alleen bruikbaar is als middel om druk (uit koopkracht) in de maatschappij in te voeren. Alleen geld in onbruik (het 'oude sok'-systeem van sparen) is slechts een dreiging van krachtsuitoefening. Sparen op de bank en schenken en besteden aan wat ook, is het terugvoeren van de krachten de maatschappij in.

Alle aandacht van de mensen wordt geleid naar het uitoefenen van de krachten in kwestie, de koopkracht, in soevereiniteit uitgeoefend.

De aandacht wordt afgeleid van het ondergaan van die krachten. Dat deze beide dingen (uitoefenen en ondergaan) onlosmakelijk zijn, twee kanten van dezelfde zaak, wordt wel gekend (onderkend), maar niet bewust gemaakt.

Juist het uitoefenen van die krachten die we zouden kunnen wegwerken, [de onnodige consumptie,] wordt als luxe nagestreefd en in feite aanbeden. Het gaat zo dat menigeen luxe wil consumeren om zich te troosten voor het ondergaan van de krachten die door het consumeren van luxe op hem worden uitgeoefend. Luxe consumeren werkt als een boemerang, de krachten van de koopkrachtigen komen bij hen terug,

-als druk op het werk,

-als dreiging van werkeloosheid, vanwege de concurrentiedruk,

-als zich bedreigd voelen door robots en door goedkopere arbeiders (van) elders.

Zodra, zolang en in zoverre het systeem van schadeloosstellen door extra geld niet wordt gepaard aan het zich beperken tot het nodige voor leven en welzijn en tot het afgedwongen arbeiden om aan dat nodige te komen, neemt de druk toe. In en tussen de maatschappijen komen grotere krachten. Het systeem blijft hetzelfde dat we kennen van horen zeggen omtrent de veroveringen door de romeinen.

Nu zijn de grenzen bereikt, de aarde is vol wereld. Alle markten zijn veroverd. Nergens zijn er nog exploitabele natuurlijke reserves in handen van wilden. In Nieuw-Guinea en Brazilië worden de laatste restanten wilden van hun bossen beroofd.

De "oliecrisis" is een naam voor het einde van de gelegenheid om olie vrijwel

gratis te verkrijgen, rovend van de technisch ongeavanceerde bezitters van het land. De rovende maatschappijen waren toevallig geen nationale staten en konden dan ook niet met het middel wetgeven roven, zoals dat van de indianen, de papoea's en de aborigenees in Australië wel gebeurt.

Een oplossing voor die oliecrisis is geweest: het halen van olie uit de zeebodem. Op de zeebodem liggen nog mangaanknollen, vandaar dat diegenen die die dingen naar boven kunnen halen, volhouden dat de zeebodem even vrij is als de zee zelf volgens Hugo de Groot.

De aarde is nu vol wereld, het vuil dat wij in ons nietgebied storten en het gif dat we tegen onze concurrerende medeschepselen inzetten, komen via ons eten op ons bord terug. Er is geen nietgebied meer, alles is gebied.

De druk kan alleen maar toenemen.

Ik probeer de herkomst en de dynamiek der krachten te onderkennen en uit te schrijven.

Voor geld te koop zijn als opvanger van koopkracht komt overeen met het drinken van een dorstlesser waarin een dorstverwekkend middel zit opgelost.

Soms hoort men het argument dat het verkeerd is de uitkeringsafhankelijken terug te drukken tot het biologisch bestaansminimum. Men stelt dan dat de uitkeringsafhankelijke ook deel moet kunnen nemen aan het maatschappelijk leven. Aan het maatschappelijk leven kan men deelnemen als dienaar voor geld en als besteller van goederen en diensten voor geld. Andere rollen zijn er in de maatschappij niet te vervullen. Hoe meer geld er in omloop is, hoe meer diensten er gevraagd worden, hoe groter daarmee het deel 'maatschappij' van de civilisatie groeit.

Iemand zei: "elke uitkeringsafhankelijke dient als component van een basisinkomen geld te krijgen om voor 'zijn' verenigingen contributie en donaties te betalen."

In mijn termen: de verenigingsactiviteiten moeten in de maatschappij blijven, geprofessionaliseerd, iemands baan, iemands dienst voor geld, uitgevoerd binnen een IETS. De activiteiten moeten niet gedeprofessionaliseerd worden, niet terug naar het vrijwilligerswerk, het liefdewerk.

Terwijl nu juist vrijwilligheid, toewijding, zelf doen, eigen tijd, aandacht, energie en vaardigheden onmiddellijk, direct, zonder tussenpersonen, inzetten, de werkeloze terug zou brengen in het actieve leven in de civilisatie, buiten de maatschappij.

De civilisatie buiten de maatschappij wordt, evenals de cultuur, door de maatschappij leeg gezogen. Alle activiteiten worden tot baantjes, tot dienen voor geld gemaakt, geprofessionaliseerd, het amateurisme wordt vervangen door het beroepswerk. Aan dat tot een beroep maken ging het organiseren vooraf. Als inspirerend voorbeeldverhaal diende de toevallig voorbij komende reiziger (de Samaritaan), als organisatie kwam het Rode Kruis, dat binnen de kortste keren een groot aantal banen te vergeven had aan beroeps.

Er is een eenvoudig waarneembare tegenstelling in belangen en dus ook een hoorbare verkettering over en weer tussen beroeps en vrijwilligers/amateurs.

De gespecialiseerde vakbekwame functionaris tegen de amateur met de oorspronkelijke emotionele binding aan het doel. Dat soort verhaal.

De beroeps moeten om te bewijzen dat ze beter zijn ononderbroken hun doeltreffendheid, hun arbeidsproductiviteit, verhogen. De daardoor in gang gezette en gehouden technische ontwikkeling maakt dat er steeds minder beroeps nodig worden voor de oorspronkelijke omvang van het werk. Nu komt er dus behoefte vanuit de beroeps aan meer wensen vanuit het koopkrachtige publiek. De medische stand is daar een prachtig voorbeeld van.

De gezondheidszorg is voor het vermaatschappelijken het schoolvoorbeeld, zoals de roomse kerk het schoolvoorbeeld is voor een organisatie zonder enig ander doel dan voortbestaan.

Als evenzovele kleine soevereine koningen en generaals willen wij geldbestedend aan donaties en lidmaatschappen, de beroeps inzetten tegen

andere beroeps. De wildwachters tegen de stropers, de medici tegen de sigarettenfabrikanten, de milieuaambtenaren tegen de vervuilers, de vakbondsmensen tegen de werkgevers.

Het is heel normaal en begrijpelijk dat we beide strijdende partijen steunen: we willen onze genotmiddelen blijven consumeren maar zonder de negatieve gevolgen voor onze gezondheid en onze levensduur. Wij willen zeer goedkope producten, maar zonder vervuiling en zonder lage lonen. En via de aanmaak van fabrieken, robots en computers krijgen we ook nog aan onze wensen voldaan.

De beroeps vechten als gladiatoren op het politiek toneel, op het wereldtoneel, in de open maatschappelijke competitie, de competitieve markteconomie. Wij die betalen zijn het publiek. Wij leven nog slechts als toeschouwers, die niet eens altijd partij kiezen, wij kijken toe, zonder zelf in te grijpen. Soms juichen we en vuren we aan of roepen we boeh.

Vraag:

Wat gebeurt er met onze eigen tijd, aandacht, energie en vaardigheden ?

Antwoord:

Die verwaaien, verklinken, verdwijnen ongebruikt, op die minimale hoeveelheid na die wij als beroeps in ons specialisme mogen besteden. Het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst is een van de weinige wettelijk verboden manieren om als amateur bezig te zijn. De meeste manieren om als amateur bezig te zijn worden door een actief ontmoedigingsbeleid doeltreffend voorkomen. De amateurs houden na een korte groei van hun vereniging ook nieuwkomers wel buiten. Een van die dingen die men op school zeer zeker niet leert is: zich als amateurs tot enige activiteit in een nieuw verband te verenigen. Nergens leert men de mensen zich te verenigen. Samenwerken leren op school betekent: samen een opdracht leren uitvoeren. Zelfwerkzaamheid op school betekent zelf een opdracht leren uitvoeren, die men niet in detail voorgeschreven heeft gekregen, compleet met tijdsplanning.

Zelfs het zich uiten in het toetreden tot bestaande verenigingen wordt de mensen niet geleerd. Zich uiten doen ze maar in het kopen van behang, kleding, meubelen, enz.. Dat laatste leren ze van elkaar en van de reclame. Ze leren niet dat zo doeltreffend mogelijk te doen, zodat ze met geld zuinig om kunnen gaan.

Men zou verkiezingen kunnen houden voor verenigingen, iedereen stemrecht en de verenigingen subsidiëren uit de algemene door belasting vergaarde middelen van de staat, naar de mate van hun score. Wat velen willen is goed, dat is de maxime van de neuzentellende democratie.

We zijn gewoon civilisatievullend volk, in overmaat aangemaakt, toeschouwend hoe weinige met een positie, een baan, werk bevoorrechten het werk doen.

Anderen doen ook nog het nooit bekeken werk, waar zijn de t.v. programma's over de gewone beroepen ? Die zijn er niet. Hoe onmetelijk interessant die programma's ook zouden kunnen worden gemaakt, ze zijn er niet.

Het volk kijkt toe, bij de bezigheden van de medische stand, tot en met de open hartoperaties. Het volk kijkt toe hoe de politici met hun werk bezig zijn.

Het willen van het volk dat toeschouwt is alleen nog een losse gedachte, een zielerørsel, een platonische liefde, een lichaamsloos, puur "geestelijk" iets, een oprisping, een emotie, een blijvend gevoel. De gewone ingezetene van de civilisatie is even handenloos als de rijke slavenhouder, voor wie elke aanraking met de stoffelijke wereld te min was. Voor het gewone volk in onze civilisatie nu is op dat ene specialistische na dat zijn beroep is in dat deel van zijn tijd waarin hij knecht is, alle aanraken van de werkelijkheid verboden. De slavenhouder bleef van de werkelijkheid af omdat het de plicht van de slaven was deze voor de slavenhouder, dienend te hanteren. Wij moeten

met onze handen van de werkelijkheid afblijven omdat het het recht van de specialisten is daar mee om te gaan. Het resultaat is hetzelfde: de handen van de mensen zijn losgemaakt van het brein. Er is geen verbinding meer tussen willen en doen. Dat brengt de mensen tot het bewustzijn van wat ze willen of tot het kijken naar anderen die bezig zijn aan wat de toeschouwer wil. Nu beperkt zijn kunnen ook niet langer het willen van de toeschouwer. De film en de t.v. hebben het rechtstreeks zien vervangen; door trucages kunnen nu ook dingen vertoond worden die niet gebeuren. Ook daar is de binding met de werkelijkheid teniet gedaan.

De moderne mens in onze civilisatie leeft als een invalide, in alles (op zijn eigen specialisme na) verzorgd, buiten aanraking met de werkelijkheid en zonder zelfs de werkelijkheid rechtstreeks te kunnen waarnemen: de toegang is hem tot praktisch alle werkplaatsen verboden.

De moderne mens is dadenloos en schept geen oeuvre, vaak is hij zelfs nog zonder arbeid, in de overgrote meerderheid der gevallen is de arbeid die hij heeft totaal onnodig en zeer vaak ook nog schadelijk voor hemzelf en anderen. Zonder arbeid, geen oeuvre, geen daad, geen omgang, interactie en samenspel met anderen. De moderne mens is een reine geest, zonder enige aanraking met enige werkelijkheid. In die reine geesten bloeien de wanen: de vijandbeelden, de religies, de fantasieën. Het is de baan van de mensen in de bewustzijnsindustrie om ervoor te zorgen dat de mensen hun alledaagse werkelijkheid niet tot onderwerp nemen. Hun alledaagse werkelijkheid is hen niet als onderwerp van waarneming te ontnemen. De toegang tot de eigen arbeidssituatie of het eigen huisgezin is de mensen niet te ontzeggen. Daar is het dus zaak de aandacht af te leiden en als aanvulling daarop: ervoor te zorgen dat de woorden en begrippen om die eigen werkelijkheid te analyseren en te bespreken ontbreken.

Vele van de enkelingen in de bovenbeschreven DRUKVORM, niet alle, streven naar vergroting van hun volume of minstens bieden ze weerstand tegen verder ingedrukt en verder van vorm veranderd worden. Het ageren en interageren van die strevende en zich verzettende samenstellende deeltjes van het geheel, heeft de vorm van het ageren en interageren van soevereine staten. Het is niet moeilijk onszelf en anderen bezig te zien aan het afweren van inmenging door anderen in onze interne aangelegenheden. Niet slechts wat we kopen en doen willen we zelf bepalen, zelf kiezen, maar in discussies kunnen we zelfs soms deelnemers aantreffen die zelf willen bepalen wat (waar) is. Veel praten blijkt vechten met woorden te zijn. Veel vechten blijkt spel te zijn, spel dat veel weg heeft van "Risk" (een handelsnaam voor een spel waarin de deelnemers voor oorlogvoerende staat spelen). In zulk spelen kan men z'n agressie kwijt, dat is loon genoeg, bekrachtiging genoeg om er mee door te gaan en om het af te maken.

De enkelingen, gemaakt tot vervormden, tot iets anders dan wat ze van nature (entelechie) zouden worden ("bolletjes"), zijn niet de uitvinders en totstandbrengers van de stand en gang van zaken in de drukvorm, ze zijn er wel de onderhouders van.

Van deze beeldspraak gaat vanzelfsprekend geen enkele bewijskracht uit, **zo min als van enige andere beeldspraak**, maar het is wel zo dat er in dit beeld gezegd kan worden dat iedereen die zich zijn "bedoelde" bolvorm herovert en toch binnen de vorm aanwezig blijft de samenhang van de vorm sterk vermindert. Wie onder druk staan eisen vaak ook van anderen dat deze zich uit hun oorspronkelijke, bedoelde vorm laten brengen. Ze eisen dat niet altijd 'uit eigenbelang', d.w.z. om iets voor zichzelf te verkrijgen (meer ruimte) of te behouden, het pure spel "inspireert" hen ertoe, van alle anderen deelname te eisen.